

FEMIX FEST 2021

FOTO FOKUS

ISPOD KOŽE

Femix Fest

2021

FOTO FOKUS

ISPOD KOŽE

Galerija Podroom, KCB
Kneza Mihaila 5/-1, Beograd

16–18.04.2021.

Sadržaj

4 REČ UREDNICE

6 REČ KUSTOSKINJE IZLOŽBE

9 UČESNICE IZLOŽBE

22 IMPRESUM

REČ UREDNICE

Maša Peruničić

Kolektiv mlađih žena Femix postepeno se razvijao od 2010. godine sa idejom da mlađim umetnicama pruži prostor, da kroz organizovanje događaja do-prinese njihovoj vidljivosti, te da služi devojkama kao mesto afirmacije, osnaživanja i ohrabrvanja.

Vizija Femix-a su kulturna i umetnička scena i kreativne industrije koje svima, a pogotovo ženama i devojkama, pružaju ravnopravne mogućnosti za učešće.

Jedanaest godina kasnije možemo da se pohvalimo uspesima koje merimo ne brojem događaja koje smo organizovale, već malim promenama i ličnim pobedama i probojima učesnica naših programa. Jedine brojke koje uzimamo za ozbiljno su statistike koje nam služe kao pokazatelj i crvena zastavica zašto moramo da nastavimo da radimo ovo što radimo. Statistike kažu da i dalje ne postoji ravnopravna zastupljenost žena na velikim muzičkim festivalima, da mlade režiserke, scenaristkinje, producentkinje nisu dovoljno vidljive i prisutne, da mlade fotografkinje i slikarke i dalje ne dobijaju jednak prostora, fizičkog i medijskog, kao njihove kolege.

Kroz projekte poput **Femiksete** – godišnje kompilacije mlađih muzičarki, kantautorki i bendova sa ženskim autorskim učešćem iz Srbije i **Rok kampa za devojčice** – sedmodnevног kampa koji održavamo petu godinu zaredom za devojčice uzrasta od 11-14 godina

na kojem ih ohrabrujemo da se okušaju u sviranju instrumenata, stvaranju pesama i nastupu sa bendom, želimo te statistike da promenimo i podržimo devojčice, devojke i žene na našoj kulturnoj i umetničkoj sceni.

Još jedno polje naše borbe je i **Conversations** projekat, namenjen mladim ženama iz Srbije koje su na početku svoje karijere u umetnosti, kultu-ri i kreativnim industrijama. Edukativni kursevi iz oblasti muzike, fotografije i filma održani su prošle godine u periodu od septembra do decembra, a rezultati tog rada prikazani su na **Femix Festu**, festivalu stvaralaštva mladih žena. Devojke koje su učestvovale u Conversations projektu imale su priliku da sa svojim mentorkama rade na ličnim projektima i/ili na razvoju određenih oblasti svog rada i ličnih veština.

Festival, kao kruna ovog projekta ali i kao samostalni projekat koji organizujemo sa malim pauzama, od osnivanja Femix-a prikazuje rezultate rada kroz programe posvećene muzici, filmu i fotografiji. Radovi polaznica fotografskog kursa prikazani su okviru izložbe, čija je kustoskinja Ana Simona Zelenović, i o kojima možete više da pročitate u ovom katalogu.

Na kraju, naša misija je da nastavimo da povezujemo umetnice, aktiviste/kinje iz različitih oblasti i da podstičemo njihov rad, da se bavimo različitim formama edukacije, produkcije, organizacije i israživanja, te da promovišemo vrednosti rodne ravnopravnosti i otvorenosti pridržavajuci se visokih standarda profesionalnosti kako bi kulturnu scenu Srbije i regiona učinile pravednijom i dostupnijom svima.

REČ KUSTOSKINJE

IZLOŽBE

Ana Simona Zelenović

Fotografski kurs **Conversations** programa i izložba Femix-a pokazale su da sa nekim temama još uvek nismo raščistile. Gotovo sve fotografije upućuju na to da je u žensko telo upisan patrijarhat, odnosno da mi preko ovog upisa, koji ne može biti izbrisani, upisujemo borbu za svoje telo, za svoje mišljenje i duhovnost, na kraju upisujemo u svoje izraze lica, pokrete ruku, odnos tela sa sredinom, našu borbu za slobodu i glas, odnosno izraz.

Većina devojaka koje izlažu pokazuje interesovanje za promišljanje problema ženskog tela – šta znači roditi se, živeti i iznova konstituisati i performirati žensko telo? One pokazuju šta je iza objektifikovane pojavnosti ženskog tela – da je tu hrabrost da se suoči sa patrijarhalnim nasleđem, snaga da se proživi i preživi bol nasilja, odlučnost da se govori o složenom unutrašnjem životu i talenat da se ova iskustva umetnički uobliče.

Dok je jedan deo fotografija u fokus stavio telo i prakse njegovog disciplinovanja, kao i iskustva preživljavanja ženskog tela u patrijarhalnom društvu, drugi deo se bavio više duhovnim i psihološkim aspektima bića, međuljudskim odnosima kao i posledicama života u društvu punom nejednakosti.

Fotografije **Milice Avramović** prikazuju nam bliže njen odnos prema telu. Fokusom na detalje, ona govori o tananim razlikama u i na telima, o specifičnosti svakog telesnog iskustva.

Njene fotografije, iako ne prikazuju lik, izražavaju mnogo toga ličnog, a opet izbegavajući portret kao formu, Milica omogućava univerzalnost identifikacije pri posmatranju fotografija.

Bojana Stević prenosi nam poruku o značaju telesnog iskustva za psihu drugačijim izražajnim jezikom. Traumatični događaji i njihove posledice upisuju se kao svedočanstva u našu kožu i psihu, a naše telo o njima svedoči i kad mi čutimo. Bojanine fotografije pričaju o bolu, ali i o zalečenju. One su prikaz složenog procesa suočavanja sa iskustvom, njegovog uobličenja i na kraju pomirenja i prihvatanja.

Kolaži **Katarine Vasiljević** govore o disciplinovanju i samodisciplinovanju ženskog tela patrijarhalnim viđenjem žene. O tome šta šminkanje u kontekstu savremene kulture znači – je li ono robija ili dokaz emancipacije, te kako ova, kao i brojne slične prakse ulepšavanja, nose kontradiktorna značenja i kako žene prema njima imaju krajnje ambivalentan odnos u kontekstu iskazivanja sebe i svoje ženskosti.

Veći fokus na iskustvo i osećanja, nego na samo telo imaju foto-kolaži **Tamare Matić**. Ona govori o odnosu sa ženskim članovima svoje po-rodice, sestrama i mamom, pokušavajući da uhvati svakodnevne trenutke koji svedoče o bliskosti, poverenju i dubini odnosa.

Isticanjem uloge svetlosti u oblikovanju atmosfere, Tamara otkriva onu svetlost koja isijava iznutra, ne samo koja je spoljašnja.

Upravo o toj unutrašnjoj iskri u svojim fotografijama najviše govori **Valentina Rosić**. Ona nam prikazuje svoja razmišljanja o ženskoj duhovnosti, deleći svoje doživljaje, iskustva i promišljanja identiteta. Šta znači biti žena i biti pravoslavna hrišćanka, kakav to odnos prema ženskosti podrazumeva, kakav prema telu i šta se dešava sa duhom? Na ova i druga pitanja o ženama i pravoslavlju Valentina u svojim fotografijama pokušava da odgovori na jedan ličan i ispovedan način.

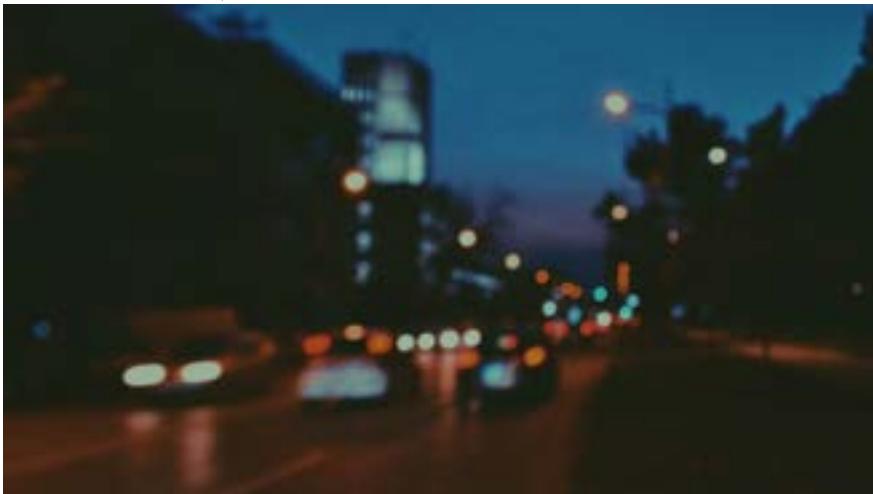
Sa druge strane, u radovima Marije Đukić, prisutan je izraziti fokus na psihološko. U seriji fotografija koje prikazuju ruke, ona govori o korelaciji između tela i psihe, o našem govoru tela koji izražava naša unutrašnja stanja. Takođe, upućuje na terapijsku ulogu otvaranja, “pružanja ruke” – svoje drugome i prihvatanja tuđe. Intenzitetom i kompozicijom kolorita Marija upućuje na intenzitet iskustva otvaranja i njegov značaj za telo i psihu.

Fotografije Milice Matović govore o psihološkim posledicama etiketiranja i načinu na koji se individue koje su diskriminisane ovim etiketama sa time nose. Topao odnos majke i dečaka na fotografijama i njihova nezaustavljivost u pokušaju da žive život uprkos problemima govore nam o spremnosti i upornosti koje dolaze od ljubavi. Njena foto-priča je dokaz da oni koje društvo uporno pokušava da smesti u “slabije” i tako istisne, nalaze način da, radi opstanka, pruže otpor stereotipima, prilagođavajući se onim aspektima društvenih konvencija kojima moraju, a boreći se protiv onih koji ih ugrožavaju.

Svaka devojka je, na svoj način, fotografijama dotakla određene teme kojima se feminizam bavi ili ušla duboko u probleme koje nismo uspele još uvek da prevaziđemo. Izložba je tako prikaz onoga što savremene žene najviše dotiče, o čemu one promišljaju, za šta se bore, šta ih motiviše i kako su uspele da se izbore sa raznim izazovima koje patrijarhalno društvo nosi.

UČESNICE IZLOŽBE

ANASTASIJA RADOVANOVIĆ

Serija „sa dioptrijom“ nastala je u višemesečnom periodu šetnji po ulicama Novog Sada. Kako je sama dioptrija bila deo mene već dugi niz godina, iako po prirodi greška, predstavljala je deo mog identiteta. Posledica nepravilnog prelamanja rožnjače dovela je do zamagljene realnosti, pogrešne percepције bez realnih kontura i preklapanja boja moje realnosti. Šetajući, skidala bih naočare da uhvatim osećaj bez prljavštine ulice, bez lica ljudi i bez sveta kakav jeste. Ideja za nastanak fotografija van fokusa nastala je kada sam postala kandidat za skidanje dioptrije. Iako zdrava, normalnost je predstavljala lišavanje sebe mogućnosti rasterećenja od sveta kakav jeste. Znajući da više neću moći da doživim isto, nastaje potreba da se fotografijom zabeleže momenti moje realnosti, mog identiteta, sveta provučenog kroz moj filter. Boje su povezane sa osećanjima, i trenutnim stanjima duše u različitim periodima.

Anastasija Radovanović, diplomirani inženjer arhitekture. Gimnaziju (prirodno - matematički smer) i Srednju muzičku školu je završila u Sremskoj Mitrovici. Trenutno student MAS Arhitektonskog projektovanja na Fakultetu tehničkih nauka u Novom Sadu. Učesnik je međunarodnih multidisciplinarnih radionica. Bavi se audio - vizuelnim stvaralaštvom. Posebno interesovanje za dokumentovanje realnosti, provučene kroz lični doživljaj, ličnu emociju.

BOJANA STEVIĆ

Istraživanje tela kao forme i intimnog prostora predstavlja svojevrsnu komunikaciju sa unutrašnjim bićem, ali i sa svetom u kojem se ono nalazi. Projekat Kontemplacija tela: promišljanja o duši započet je nakon iskustva seksualnog nasilja usled kojeg je došlo do raskola tela i duše. Odbacivanje tela, kao entiteta koji biću ne pripada, nastalo je kao posledica traume.

Prvi deo projekta nastao je tokom 2018/2019. godine. Autoportrete iz tog perioda odlikuje zatvorena forma tela, tamniji ambijent i zatvoreni prostor.

Drugi deo projekta, koji je nastao tokom 2020/2021. godine, sastoji se iz autoportreta koje odlikuje izlazak iz zatvorenog prostora, forma tela koja se otvara ka svetu i prirodi, kao i harmonija tela i duše. Istraživanje tela kao forme i intimnog prostora predstavlja za autorku svojevrsnu komunikaciju sa unutrašnjim bićem, ali i sa svetom u kojem se ono nalazi. Potreba autorke da na ovaj svojevrstan način pokaže vlastiti bunt protiv nasilja, društvenih normi i institucionalnih okvira, koji veoma često marginalizuju žrtve nasilja, oslikava se u ovom višegodišnjem projektu.

Bojana Stević (1989) je rođena u Zaječaru. Master studije Srpske književnosti i jezika na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu završila je 2015. godine. Fotografijom je počela da se bavi 2018. godine videvši u tome mogućnost da izrazi svoju misao i predstavu o svetu i sebi. Smatra da je u vizuelnoj umetnosti, u ovom slučaju fotografiji, veoma bitan momenat intimnosti prikazan u javnom prostoru kroz jezik i reč, kao i kroz sam estetski doživljaj. 2019. godine je učestvovala na izložbi “Ženstvenost” u galeriji Prozor koju je organizovao web portal Refoto.

VALENTINA ROSIĆ

Ovim projektom sam počela da se bavim sredinom 2020. godine, da bi početkom 2021, inspirisana Žitijama Sv. Devojaka – oca Justina Popovića nastavila da promišljam o njemu ponovo. Naziv “Sozercanje” je arhaična reč za duhovno posmatranje, promatranje, udubljivanje, kontemplaciju. Sozercanju ličnost živi iznad čula i oseća prisnu vezu sa Tvorcem, što bila i ostala još jedna nedokučenih tajni hrišćanske mistike.

Sveti Isak Sirin smatra da ljudska priroda postaje sposobna za istinsko sozercavanje tek kada se praktikovanjem vrlina očisti od strasti. Inspirisana ovim temama kroz fotografiju, najčešće autoportretsku, istražujem pitanje moralne čistote. Promatram odnos između svetla i tame i odnos između dve vrste tame (pozitivne i negativne) – kako u formalnom tako i u smislu sadržaja. Iako na fotografijama ima tamnog prostora, naslućuje se svetlo u motivima procvetalih ljiljana, goluba i ili sveće, što na neki način ilustruje i moje duhovno stanje. Težim ka tome da fotografije budu kontemplativne, podstiču na duhovno posmatranje i poniranje u sebe. Pored toga, ovaj projekat je i lični pokušaj da kroz intiman pogled ka unutra istražim i ulogu žene u pravoslavlju.

Tokom stvaranja fotografija vodila me je misao o položaju žene u ranom hrišćanstvu i tome kako je njena uloga, jačanjem patrijarhata, sve više slabila, kao i moj odnos kao žene prema pravoslavlju i duhovnosti uopšte.

Valentina Rosić (1997) je rođena u Zvorniku, Republika Srpska. Završila je srednju Ekonomsku školu. Trenutno je apsolvent Fakulteta bezbednosti u Beogradu. Bavi se fotografijom, vezom, šivenjem odeće i heklanjem. Inspirišu je priroda, mitovi, simbolizam, poezija, žitija Svetaca, filmovi, slikarstvo.

KATARINA VASILJEV

Podstaknuta ovim festivalom, želeta sam da istražim temu žene i da problematizujem stereotipe žena, kao i nametnute obrasce ponašanja koje ženu prate od detinjstva. Kroz istoriju društva, žena se posmatra kao seksualni objekat, iz ugla muškarca postaje dehumanizovan instrument za zadovoljavanje i najčešće dolazi do toga da žena sebe gleda kroz muška sočiva, a samim tim i do svima poznatih stereotipa

u vezi sa ženama, kao što je opsesija fizičkim izgledom zbog ugleda i položaja u društvu. Želela sam da dekonstru išem tu postojeću sliku o ženama

i da otpor prema tome predstavim u vidu kolaža, gde se prepliću fotografije ‘sredjene’ žene, odnosno žene koja pokušava da ispunjava nametnute standarde i koja igra ulogu jake, spremne žene, sa fotografijama na kojima je predstavljen neki vid otpora, krhko stanje prihvatanja sebe, ali ne i onoga što se od jedne žene u današnjem društvu očekuje – odbacivanje tih nametnutih obrazaca ponašanja.

Katarina Vasiljević (2000) je rođena u Kragujevcu, gde je pohađala Prvu kragujevačku gimnaziju. U tom periodu bila je član nevladine učeničke organizacije “Sopče”, kao koordinator likovno-kompjuterskog tima. Učestvovala je na brojnim umetničkim konkursima, konferencijama, hakatonima. Izlagala je na nekoliko grupnih izložbi u okviru fakulteta i van njega, kao što su godišnje izložbe FILUM-a, godišnje izložbe UMMUS-a i brojne druge. Četiri godine zaredom bila je autor plakata i vizuelnog identiteta Pozorišnih susreta učenika gimnazija Srbije u Kragujevcu. Trenutno je na trećoj godini osnovnih studija Filološko-umetničkog fakulteta, smer grafički dizajn, odsek vizuelne komunikacije.

KATARINA CIMBALJEVIĆ

Jedina konstantna stvar je promena. Svaka misao, svaki momenat ili emocija su neuhvatljivi i nestalni. Ovaj projekat je pokušaj hvatanja i zamrzavanja jedne emocije i svih misli koje je prate. Nastao je u toku jednog dana, i verno pokušava da prikaže i samu raznovrsnost emocija u ovom malom prozoru vremena. Ton fotografija upravo odražava i ton samog teksta, kao pokušaj prikazivanja tih emocija.

Projekat se u manjoj meri bavi i pitanjem brige o sebi. Za svakoga ona predstavlja drugu stvar, bilo da je nešto što se bavi duhom, fizičkim ili mentalnim zdravljem. Za mene ona predstavlja posvećenost svojim mislima i razmišljanje o emocijama koje su njihov sastavni deo. Njihovim zapisivanjem, na bolji način budimo i svest o samim emocijama i mislima. Na kraju, lakše možemo doći do saznanja šta da radimo sa svim tim osećajima koja su nekad preplavljujuća.

Katarina Cimbaljević je rođena i odrasla u Novom Sadu, studirala je arhitekturu na Fakultetu tehničkih nauka u Novom Sadu. Od srednje škole se amaterski bavi fotografijom i pisanjem, a u toku fakulteta joj se produbljuje ljubav za filmom, književnošću, muzikom i animacijom. Trenutno se bavi audio-vizuelnim stvaralštvom, sa fokusom na lično i intimno. Njene rade i fotografije odlikuje odsustvo boja, dok bi u daljem radu želela da je istražuje više.

MARIJA DIMITRIJEVIĆ

Nakon Remixovog kursa za fotografiju, učenje mi je dalo ogromnu motivaciju da se dalje usavršavam na ovom polju, kako bih bolje upoznala sebe i otkrila stil koji želim da razvijam nadalje. Zamisao mi je bila kroz svoje rade predstavim koliko je savršenstvo relativan pojam. Kada izgovorim "Ispod kože", prva osoba koja mi padne na pamet je moja prijateljica Bojana, pa ni ne čudi zašto sam odlučila da baš ona bude tema mog projekta. Vitiligo i način na koji se ona nosi sa njim nije jedina stvar po kojoj je posebna, već se njena posebnost ogleda i ispod kože, u karakternim osobinama. Jedna je od najhrabrijih i najenergičinijih žena koje poznajem, pa je ona za mene nepresušan izvor inspiracije. Osim vitiliga, Bojana ima i dijabetes, zahvaljujući kome se mi danas poznajemo.

Kroz crno – bele portrete na kojima je nasmejana i srećna jasno se vidi da nema problem sa time što je drugačija. Svaku nesavršenost ona mazi, čvrsto grli i prihvata kao deo sebe.

Slučajna, ali ne i nebitna učesnica u ovom projektu jeste i njena kuca Gara, koja ima 13 godina i, iako crna, osedela je u predelu nosa i očiju, zbog čega se Bojana šali kako su obe "posebne i šarene".

Marija Dimitrijević (2000) trenutno je na drugoj godini studija na Filološkom fakultetu u Beogradu, smer španski jezik, književnost i hispanske kulture. Stipendistkinja je Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja. Za fotografiju se zainteresovana još u srednjoj školi, a prvi važan korak napravila pre 3 godine, kada je kupila svoj prvi fotoaparat i odlučila da to postane njen novi hobi. Fotografija za Mariju predstavlja umetnost beleženja trenutka i iskazivanje emocija na neki poseban, njoj svojstven način, a inspiraciju pronalazi u prirodi, ljudima i poeziji.

Osim što gaji veliku ljubav prema jezicima i fotografiji, aktivizam zauzima veliki deo njenog života. U taj svet uplovila je najpre zbog činjenice da ima dijabetes, te jena tom polju aktivna kao volonter, edukator i evropski mladi lider u dijabetesu. Učestvovala je u pripremanju mnogobrojnih akcija koje imaju za cilj rad na prevenciji dijabetesa, kao i samoj edukaciji.

MARIJA ĐUKIĆ

Ovom serijom fotografija istražuje se moć koju boja ima u vizuelnom pripovedanju. Ulazak u svet boja, i način na koji one definišu i utiču na naše emocije. U seriji razgovora sa prijateljima, Prijateljskim terapijama, objektiv preuzima ulogu terapeuta koji pomno beleži emocije same priče. A šta nam zapravo govore boje? Do ovog i do odgovo-ra na mnoga pitanja, koja do sada nije imala hrabrosti sebi da postavi, Marija pokušava da dode fotografiju portrete svojih sagovornika i izražajni govor ruku.

Marija Đukić (1992) je rođena u Smederevu. Zbog studija se seli u Beograd, gde na osnovnim i specijalističkim strukovnim studijama Audio i video tehnologija na Visokoj školi elektrotehnike i računarstva stiče znanje o najvećim interesovanjima – zvuku i fotografiji. Praksu za dizajn zvuka za film završava u Anthill Sound Design studiju u Amsterdamu.

Kao fotografkinja, Marija se pretežno bavi uličnom fotografijom, kojom pravi svoj lični putopis emocija i situacija. Svoje dve strasti, muziku i fotografiju, spaja koncertnom fotografijom.

MILICA AVRAMOVIĆ

Serija radova na kojima trenutno radim nastala je kao reakcija na "ideal lepote" koji se sve više nameće mladim devojkama i ženama. Iako je ovo tema povodom koje je poslednjih godina pokrenuto dosta akcija u vezi sa prihvatanjem tela kao takvog, osećam potrebu da i sama budem deo toga i dam svoj doprinos. Sama sam prošla kroz period kad sam sumnjala u sebe i svoje telo, a onda sam počela da govorim o tome i shvatila da se sve žene i devojke oko mene bore sa istim sumnjama.

Tada sam uvidela da ne postoji "idealno telo", da su sva tela savršena baš takva kakva jesu i da nas upravo te strije, celulit, "višak" ili "manjak" kilograma, bore, ožiljci, mladeži i boja kože čine posebnim i jedinstvenim. Želim da kroz ovu seriju fotografija prikažem upravo te posebnosti i pokažem svim ostalim ženama i devojkama, koje možda zbog svog izgleda imaju manjak samopouzdanja, strah, anksioznost ili čak depresiju, da su savršene takve kakve jesu.

Milica Avramovic (1999) je iz Kragujevca, trenutno studira na Filološko-umetničkom fakultetu, smer grafički dizajn. Učestvovala je na brojnim grupnim izložbama, među kojima su "Belgrade raw" u Ostavinskoj galeriji, Međunarodno bijenale ARTija, kolektivna izložba u Kulturnom centru UMMUS u Kragujevcu i mnogim drugim. Nepresušni izvor njene inspiracije čine ljudske figure, njihova lica i ono što se krije ispod svima vidljive površine. Ove teme obrađuje kroz fotografiju i crtež.

MILICA MATOVIĆ

Etiketiranje predstavlja stvaranje mišljenja na osnovu predrasuda i nepotpunih informacija o određenoj osobi. U tim situacijama, mi dodeljujemo etikete ljudima bez sagledavanja njihove celokupne ličnosti i situacije u kojoj se nalaze, često zaboravljujući da etiketama nije mesto na ljudima već na proizvodima koji se nalaze na policama supermarketa. Možda problem etiketiranja na prvi pogled ne deluje tako važno pred nekim drugim, strašnim terminima, poput diskriminacije i marginalizacije,

ali uprošćavanjem nečije ličnosti i korišćenjem pogrdnih imena doprinosimo upravo neravnopravnosti u društvu. Ideja foto-priče je da podstakne na razmišljanje o etiketama. Etikete predstavljaju tegla i papirići u njoj. Na fotografijama je prikazan jedan običan dan mame i dečaka sa daunovim sindromom. Oni imaju svoju teglu u koju ubacuju sve ono što ih muči i šta im drugi ljudi govore, a paljenje papirića u tegli simboliše oslobođanje od stalnog socijalnog pritiska i nerazumevanja sredine.

Milica Matović (1992) je studentkinja doktorskih studija na Fakultetu za specijalnu edukaciju i rehabilitaciju Univerziteta u Beogradu stipendistkinja Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja. Svoj naučni rad povezala je sa svojom ljubavlju prema umetnosti, pa je pre nekoliko godina amaterski počela da se bavi fotografijom i ilustracijom. Cilj joj je da kroz umetnost približi procese etiketiranja, diskriminacije i stigmatizacije, kao i to kakve oni posledice mogu imati na pojedinca koji je ovim procesima obuhvaćen.

TAMARA MATIĆ

Dok sam razmišljala šta bi mogla da bude tema mog projekta, sve češće se nametala protekla godina i to na koje sve načine nam se promenio život. Mislila sam o svojoj porodici, posebno o mami i sestrama.

Bilo je strašnih i tužnih događaja ali i izuzetno srećnih. Još više smo se povezale, navikavale se na nove okolnosti i suočavale se sa novim spoznajama.

Saznala sam neke stvari o svojoj porodici za koje nisam znala, ali i neke stvari o sebi, istine i osećanja sa kojima sam morala da se pomirim. Foto-projekat na kojem sam radila govori upravo o tome – emocijama, promenama, izazovima. Želela sam da prikažem svoje sestre u svetu novih osećanja i saznanja, da dočaram njihove ličnosti i istaknem međusobnu sličnost bez obzira na razlike. Glavno sredstvo koje koristim je svetlo, a glavni motiv su njihovi izrazi lica, pokreti i govor tela kroz koje se čitaju njihove emocije i karakterne osobine. Trudila sam se da izvučem posebne momente iz obične svakodnevice, da pokažem lepotu trenutka u kojem smo ispunjene emocijama bez obzira na okolnosti. Fotografije prenose moj odnos prema njima, ali i moj odnos prema fotografiji kao dnevniku koji sprečava zaborav.

Tamara Matić (1997) živi u mestu Alekса Šantić. Diplomirala je na Visokoj školi strukovnih studija za obrazovanje vaspitača i trenera u Subotici kao strukovni vaspitač. Samostalno je naučila da se bavi fotografijom kroz koju dokumentuje svakodnevne trenutke i osećanja, kako važne, tako i one (naizgled) manje važne. Zahvaljujući fotografskoj platformi Gurushot nekoliko njenih fotografija je bilo digitalno izloženo u sklopu grupnih izložbi: Berlin 2019. godine “My favourite shot”, Ujedinjeno Kraljevstvo 2020. godine na događaju The Photography Show “Solo-Single Subject” i Barselona 2021. godine “Minimalism”.

IMPRESUM

Izdavač

Organizacija za promociju
aktivizma OPA

Kolektiv mlađih žena FEMIX
Gavrila Principa 43, Beograd
www.femix.info
info@femix.info

**Tim Kolektiva mlađih žena
FEMIX koji je učestvovao u
realizaciji projekta
CONVERSATIONS čine**

Katarina Mitić

Olga Boškov

Tatjana Nikolić

Marijana Dujović

Maša Peruničić

Milica Radumilo

**Mentorkе koje su radile sa
učesnicama izložbe**

dr Ana Batrićević

Katarina Marković

Katarina Kostandinović

Partner

Kulturni centar Beograda

Urednica kataloga

Maša Peruničić

Kustoskinja izložbe

Ana Simona Zelenović

Produkcija izložbe

Ana Batrićević

Jovana Milovanović

Marija Dimitrijević

Marijana Dujović

Učesnice izložbe

Anastasija Radovanović

Bojana Stević

Valentina Rosić

Katarina Vasiljević

Katarina Cimbaljević

Marija Dimitrijević

Marija Đukić

Milica Avramović

Milica Matović

Tamara Matić

Lektura i korektura

Milica Jakšić

Tiraž

50

Štampa

ŠPRINT

